

Sygn. akt: I C 286/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 listopada 2017 r.

Sąd Rejonowy w Krośnie I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Małgorzata Gałuszka
Protokolant:	Monika Bożek

po rozpoznaniu w dniu 6 listopada 2017 r. w Krośnie

na rozprawie

sprawy z powództwa **D. K.**

przeciwko **(...) S.A. z siedzibą w W.**

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A.

w W. na rzecz powoda D. K., PESEL (...), kwotę 9.200,00 zł (dziewięć tysięcy dwieście złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 8 sierpnia 2016 r. do dnia zapłaty,

II. kosztami postępowania obciąża stronę pozwaną (...) S.A. w W.,

III. zasądza od strony pozwanej (...) S.A.

w W. na rzecz powoda D. K. kwotę 2.758,30 zł (dwa tysiące siedemset pięćdziesiąt osiem złotych 30/100) tytułem zwrotu kosztów procesu,

IV. nakazuje Kasie Sądu Rejonowego w Krośnie zwrócić na rzecz powoda kwotę 18,70 zł (osiemnaście złotych 70/100) tytułem nadpłaconej zaliczki na poczet opinii biegłego.

Sygn. akt I C 286/17

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 6 listopada 2017 r.

Powód D. K. wystąpił z pozwem wniesionym w dniu 22 grudnia 2016 r. przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W. o zasądzenie na jego rzecz kwoty 9.200,00 zł tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za krzywdę doznaną w wyniku wypadku komunikacyjnego z dnia 25 maja 2016 r. wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 8 sierpnia 2016 r. do dnia zapłaty i zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Uzasadniając swoje roszczenie powód wskazał, że w dniu 25 maja 2016 r. pojazd ubezpieczony u pozwanego w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych doprowadził do zdarzenia z pojazdem marki A. o numerach rejestracyjnych (...), którym kierował powód. Podał, że w związku z przeprowadzonym postępowaniem likwidacyjnym została mu wypłacona kwota 800,00 zł tytułem zadośćuczynienia. Skutkami wyżej wskazanego

zdarzenia drogowego było u powoda stłuczenie głowy oraz uraz skrętny odcinka szyjnego kręgosłupa. Pierwszej pomocy udzielono powodowi w Wojewódzkim Szpitalu (...) w K.. Kontynuował leczenie w Poradni Chirurgicznej i Neurologicznej. Specjalista z zakresu neurologii zdiagnozował u powoda ponadto zespół bólowy kręgosłupa C pourazowy oraz pourazowe bóle i zawroty głowy. Był leczony farmakologicznie i za pomocą unieruchomienia w kołnierzu szyjnym, a także został zakwalifikowany do leczenia rehabilitacyjnego. Wskutek doznanych urazów znacznemu ograniczeniu uległa mobilność powoda ze względu na doświadczenie intensywnego bólu i szoku spowodowanego gwałtowną zmianą sytuacji życiowej.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu nakazowym w dniu 9 stycznia 2017 r., sygn. akt I Nc 50/17 Sąd Rejonowy w Krośnie nakazał pozwanemu, aby zapłacił powodowi żadaną w pozwie kwotę wraz z żadanymi odsetkami oraz odpowiednią kwotą tytułem kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W odpowiedzi na sprzeciw pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych. Pozwany przyznał, że w toku postępowania likwidacyjnego ustalił, iż ponosi odpowiedzialność za skutki zdarzenia drogowego, co spowodowało wypłatę na rzecz powoda kwoty 800,00 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Wskazał równocześnie, że wypłacona kwota pieniężna jest w pełni adekwatna do stopnia poniesionych przez powoda obrażeń ciała i związanego z tym poczuciem krzywdy, bowiem w postępowaniu likwidacyjnym stwierdzono u powoda 0% trwałego uszczerbku na zdrowiu wywołanego wyżej wymienionym wypadkiem. Pozwany zwrócił uwagę na fakt, że samo zaistnienie wypadku komunikacyjnego, czy uczestniczenie w nim nie uprawnia jeszcze jego uczestników do żądania zadośćuczynienia, bowiem przyznanie zadośćuczynienia nie ma charakteru obligatoryjnego, a samo zadośćuczynienie jest uzależnione od faktycznych negatywnych następstw danego zdarzenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 25 maja 2016 r. na samochód osobowy, którym kierował powód najechał inny samochód osobowy, który został uderzony przez samochód dostawczy. Pojazd sprawcy zdarzenia był objęty obowiązkowym ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej u strony pozwanej. Ta okoliczność między stronami jest bezsporna.

Na skutek przedmiotowego zdarzenia powód doznał stłuczenia głowy i skręcenia kręgosłupa szyjnego. Pierwszej pomocy uzyskał w dniu zdarzenia w Szpitalnym Oddziale Ratunkowym w K., gdzie wykonano badania RTG czaszki i kręgosłupa szyjnego, które nie uwidoczniły zmian pourazowych. Powód kontynuował leczenie w Poradni Chirurgicznej oraz Neurologicznej, następnie korzystał z leczenia rehabilitacyjnego - ambulatoryjnego dwukrotnie po zdarzeniu, tj. w sierpniu 2016 r. i maju 2017 r. Nadal jest leczony neurologicznie. Nie stwierdzono odchyłeń od normy ze strony nerwów czaszkowych oraz ze strony (...). Przez długi czas utrzymywały się u niego objawy korzeniowe rozciągowe – objaw B. prawostronny utrzymywał się do lutego 2017 r. Procentowy przemijający uszczerbek na zdrowiu w związku z urazem szyjnego odcinka kręgosłupa został określony na 10% (załącznik do Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. p.94a. - zespół korzonkowy w zależności od stopnia: szyjne 5 – 20 stopni). Przebyte stłuczenie głowy nie spowodowało uszczerbku na zdrowiu powoda. Powód przed wypadkiem był osobą zdrową, nie leczył się z powodu dolegliwości bólowych głowy i kręgosłupa szyjnego ani z powodu innych dolegliwości.

W chwili obecnej nie występują u niego inne dolegliwości oprócz tych, które bezpośrednio związane są z wypadkiem. Przed wypadkiem powód nie zażywał leków przeciwbólowych, a teraz, by uśmierzyć ból głowy musi je zażywać. Nie jest taki aktywny, jak był przed wypadkiem. W chwili obecnej sporadycznie wędkuje, jeździ na rowerze, a czynił to przed wypadkiem często. W trakcie jazdy samochodem jest bardzo ostrożny, często skarży się na bóle ręki. Po wypadku musiał korzystać z kołnierza ortopedycznego. W wyniku tego zdarzenia musiał zmienić stanowisko pracy. Przed wypadkiem pracował w tej samej firmie, w której pracuje teraz – jeździł wózkiem widłowym. Teraz nie może nim jeździć ze względu na to, że tę pracę trzeba wykonywać non stop przez 7,5 h i często podnosić głowę do góry. W chwili obecnej wykonuje zawód magazyniera. Zakres jego prac wykonywanych w domu po zdarzeniu uległ ograniczeniu. Nie może już rąbać drzewa, kosić trawy i wykonywać prac polowych z użyciem sprzętu rolniczego. Po zdarzeniu

na zwolnieniu lekarskim przez 3 miesiące, po czym był na zwolnieniu ponownie od 3 października 2017 r. do 31 października 2017 r. ze względu na dolegliwości bólowe związane z prawym barkiem.

Pismem doręczonym stronie pozwanej z dnia 7 lipca 2016 r. powód dokonał zgłoszenia szkody pozwanemu. W wyniku postępowania likwidacyjnego na mocy decyzji z dnia 4 sierpnia 2016 r. przyznano świadczenie tytułem zadośćuczynienia w wysokości 800,00 zł.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dowód z przesłuchania powoda, zeznania świadka S. K., opinii biegłego neurologa L. J. oraz dowodów z dokumentów. Odnosnie dokumentów przedstawionych przez powoda należy stwierdzić, iż nie było podstaw do podważania ich wiarygodności czy rzetelności, natomiast strona pozwana w żadnym stopniu ich nie kwestionowała. Równie wiarygodnie zostały ocenione zeznania złożone przez powoda w ramach dowodu z przesłuchania stron oraz zeznania świadka S. K.. Są one spójne, logiczne, wzajemnie ze sobą korespondują. W sposób szczegółowy odnosiły się do skutków wypadku, w którym uczestniczył powód, a także następstw wynikłych z przeprowadzonego procesu leczenia i rehabilitacji. Strona pozwana co do zasady nie podważała ich wiarygodności.

Jak wyżej podano w toku prowadzonego postępowania została wydana opinia sądowo-lekarska przez biegłego neurologa L. J.. Zdaniem Sądu, opinia ta sporządzona została w sposób prawidłowy. Strona pozwana a także powodowa nie zgłosiła wobec niej zarzutów. Wszystkie wnioski dowodowe złożone przez strony zostały przeprowadzone.

Dowody:

- zeznania świadka S. K. – k. 171,
- zeznania powoda – k. 172,
- dokumentacja medyczna – k. 217,
- dokumentacja medyczna – k. 178-204,
- akta szkody – k. 78-169,
- opinia biegłego – k. 213-216.

Sąd zważył, co następuje:

W niniejszej sprawie kwestie sporne odnoszą się do zakresu następstw spowodowanych zdarzeniem drogowym z dnia 25 maja 2016 r., w którym uczestniczył powód i dolegliwości fizycznych, będących jego skutkiem. To w konsekwencji przedkłada się na wysokość zadośćuczynienia należnego powodowi. Okolicznością niesporną pozostaje kwestia odpowiedzialności strony pozwanej za następstwa przedmiotowego zdarzenia drogowego. Zgodnie z treścią art. 445 § 1 k.c., w wypadkach przewidzianych w art. 444 k.c., a zatem w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Z ustalonego stanu faktycznego wynika, że sprawcę wypadku wiązała z pozwanym umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej pojazdów mechanicznych, stąd pozwany jest legitymowany biernie w niniejszym procesie zgodnie z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. 2003, nr 124, poz. 1152). Zgodnie z treścią tego przepisu poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od Zakładu (...).

W myśl art. 445 § 1 k.c. kompensowana jest krzywda, która oznacza szkodę niemajątkową wywołaną naruszeniem dobra osobistego, polegająca na fizycznych dolegliwościach i psychicznych cierpieniach pokrzywdzonego. Przyznanie zadośćuczynienia i jego wysokość zależy od sądowej oceny okoliczności danej sprawy i nie oznacza dowolności organu stosującego prawo co do możliwości korzystania z udzielonej mu kompetencji (wyrok SN z 19 kwietnia

2006 r., II PK 245/05, LEX 243923; wyrok SN z 17 stycznia 2001 r., II KKN 351/99, LEX 51452). Przy oznaczeniu zakresu wyrządzonej krzywdy należy wziąć pod uwagę rodzaj naruszonego dobra, zakres (natężenie i czas trwania) naruszenia, trwałość skutków naruszenia i stopień ich uciążliwości, a także stopień winy sprawcy i jego zachowania po dokonaniu naruszenia (wyrok SN z 20 kwietnia 2006 r., IV CSK 99/05, LEX nr 198509; wyrok SN z 1 kwietnia 2004 r., II CK 131/03, LEX nr 327923). Na pojęcie krzywdy składają się nie tylko trwałe, lecz także przemijające zaburzenia w funkcjonowaniu organizmu, polegające na znoszeniu cierpień psychicznych (wyrok SN z dnia 20 marca 2002 r., V CKN 909/00, LEX nr 56027). Przepisy kodeksu cywilnego nie zawierają żadnych kryteriów, jakie należy uwzględnić przy ustalaniu zadośćuczynienia pieniężnego, powszechnie jednak przyjmuje się, że podstawowym kryterium stosowanym przez Sąd orzekający winien być cel omawianej instytucji. Celem zadośćuczynienia jest zatem wyłącznie złagodzenie doznanej krzywdy. Sąd podziela wielokrotnie powoływany w orzecznictwie Sądu Najwyższego pogląd, iż zadośćuczynienie ma przede wszystkim charakter kompensacyjny i tym samym jego wysokość musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość. Nadto wskazać należy, że zasada umiarkowanej wysokości zadośćuczynienia trafnie łączy wysokość zadośćuczynienia z wysokością stopy życiowej społeczeństwa, bowiem zarówno ocena, czy jest ono realne, jak i czy nie jest nadmierne, a więc czy jest odpowiednie, pozostawać musi w związku z poziomem życia. Jednakże zasadniczą kwestią jest rozmiar szkody niemajątkowej. Innymi słowy poziom stopy życiowej społeczeństwa może rzutować na wysokość zadośćuczynienia jedynie uzupełniająco, w aspekcie urzeczywistnienia zasady sprawiedliwości społecznej, natomiast decydującym o wysokości należnego zadośćuczynienia jest rozmiar krzywdy (wyrok SA Poznań z dnia 20.03.2013 r., I ACa 31/13).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy należy przede wszystkim odnieść się do wielkości przemijającego uszczerbku na zdrowiu. W sporządzonej na potrzeby niniejszego postępowania opinii biegłego z zakresu neurologii, biegły stwierdził, że procentowy przemijający uszczerbek na zdrowiu w związku z urazem szyjnego odcinka kręgosłupa został oceniony przez niego na 10%. Nie budzą wątpliwości Sądu okoliczności dotyczące stanu zdrowia powoda zaistniałe po wypadku drogowym. W jego wyniku powód doznał obrażeń, które wymagały leczenia neurologicznego, a następnie odbycia rehabilitacji. Przez dłuższy okres czasu ze względu na dolegliwości bólowe powód musiał przebywać na zwolnieniu lekarskim. Powód odczuwał dolegliwości bólowe, co spowodowało dyskomfort w codziennym funkcjonowaniu. W okresie leczenia, a nawet i w chwili obecnej musiał ograniczyć aktywność fizyczną, co było skutkiem znacznych dolegliwości bólowych. Prawdą jest, że w chwili obecnej powód prowadzi samochód, ale pojawiły się u niego pewne stany lękowe, które w chwili obecnej powodują, iż samochód prowadzi bardzo ostrożnie. Ponadto należy mieć na względzie, że zdarzenie to przeniosło się również na wykonywanie przez powoda pracy zawodowej, musiał zmienić stanowisko pracy ze względu na dolegliwości bólowe.

W związku z powyższymi ustaleniami, Sąd uznał, że kwotą odpowiednią do zrekompensowania krzywdy powoda będzie kwota 10.000,00 zł, jednakże wobec uprzedniej wypłaty przez stronę pozwaną kwoty 800,00 zł zasądzono zadośćuczynienie w wysokości 9.200,00 zł jak w pkt I wyroku.

Ustosunkowując się do kwestii należnych odsetek i stanowiska strony pozwanej, zgodnie z którym odsetki należy liczyć od dnia wyrokowania, bowiem nie da się ustalić wcześniej ewentualnego wymiaru krzywdy, należy uznać je za niezasadne.

Prawdą jest, iż istniało orzecznictwo, wedle którego zważywszy na waloryzacyjny charakter odsetek przyjmowano, że zadośćuczynienie staje się wymagalne dopiero z dniem wyrokowania. Powiązanie wymagalności zadośćuczynienia z dniem wyrokowania było jednak aktualne wówczas, gdy sytuacja gospodarcza była niestabilna, a wysoki stopień inflacji waluty krajowej wpływał na stosunki cywilnoprawne. Wobec wymogu określania odszkodowania według stanu z daty wyrokowania (art. 363 § 2 k.c.), powszechnego przyjmowania, że świadczenia z tytułu czynów niedozwolonych stają się wymagalne niezwłocznie po wezwaniu dłużnika przez wierzyciela do ich spełnienia (art. 455 k.c.) oraz wysokiej stopy odsetek ustawowych, z uwagi na którą odsetki te spełniały w sposób znaczący funkcję waloryzacyjną, realne było niebezpieczeństwo podwójnej waloryzacji świadczeń, a tym samym i nienależnego wzbogacenia powoda względem pozwanego. W orzecznictwie przyjmowano więc, że waloryzacja pochłania roszczenie wierzyciela z tytułu

odsetek za opóźnienie, uzasadniając przyznanie odsetek od daty wyroku (por. wyrok SN z dnia 10 lutego 2000 r., II CKN 725/98).

Należy jednak wskazać na obecnie ukształtowaną, jednolitą linię orzecniczą, zgodnie z którą odsetki ustawowe pełnią funkcję przede wszystkim odszkodowawczą, rekompensując na uproszczonych zasadach uszczerbek majątkowy doznany przez wierzyciela wskutek pozbawienia go możliwości czerpania korzyści z należnego mu świadczenia pieniężnego. Wymagalność roszczenia o zadośćuczynienie, będącego bezterminowym zobowiązaniem ustalana jest, zgodnie z art. 455 k.c. niezwłocznie po wezwaniu przez wierzyciela dłużnika do zapłaty. Zmiana realiów społeczno-gospodarczych oraz ustabilizowanie się poziomu inflacji powoduje, że brak jest podstaw do uznania, iż istnieje istotna ekonomicznie różnica pomiędzy wielkością świadczenia, do którego spełnienia dłużnik został wezwany, a wielkością świadczenia zasądzonego w wyroku. Zasądzenie odsetek od daty wyrokowania prowadziłoby w rzeczywistości do ich umorzenia za okres przed datą wyroku i stanowiłoby nieuzasadnione uprzywilejowanie dłużnika.

Nadto należy zauważyć, że wyrok zasądzający zadośćuczynienie nie ma charakteru orzeczenia kształtującego treść stosunku prawnego, czy orzeczenia waloryzującego wysokość należnego powodowi świadczenia, lecz jest orzeczeniem o charakterze deklaratoryjnym (wyrok SA w Poznaniu z dnia 28.03.2013 r., I ACa 27/13).

Jako podstawę rozstrzygnięcia dotyczącego odsetek wskazać należy art. 481 k.c., który stanowi, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi oraz art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, zgodnie z treścią którego zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w I pkt wyroku.

O kosztach Sąd orzekł zgodnie z art. 98 § 1 k.p.c. jak w II pkt wyroku.

Na zasądzoną od strony pozwanej na rzecz strony powodowej składają się koszty zastępstwa procesowego w kwocie 1800,00 zł w stawce minimalnej określonej w § 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 12 października 2016 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2016, poz. 1667 z późn. zm.), koszt opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł., koszty opinii biegłego i opłata od pozwu uiszczona przez powoda.

Sędzia:

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

(...)